

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 maja 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznał K. O. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 11 listopada 2017 roku do dnia 24 listopada 2017 roku, od dnia 28 grudnia 2017 roku do dnia 11 stycznia 2018 roku i od dnia 12 stycznia 2018 roku do dnia 25 stycznia 2018 roku (pkt.1) oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. na rzecz K. O. kwotę 540 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt.2).

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

K. O. był funkcjonariuszem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych do kwietnia 2001 roku, kiedy to przeszedł w stan spoczynku. W okresie wcześniejszym był natomiast zatrudniony w D. Paszportowym a także D. Kontrwywiadu. W kwietniu 2001 roku orzeczono wobec niego przez Centralną Komisję Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz Miejski Zespół orzekania o Stopniu Niepełnosprawności II° inwalidztwa, a obecnie umiarkowany stopień niepełnosprawności.

Orzeczeniem nr (...) z dnia 31 lipca 2003 r. stwierdzono, że K. O. jest niezdolny do służby ze względu na schorzenia główne: przewlekłą chorobę wrzodową żołądka z częstymi zaostrzeniami, nadciśnienie tętnicze II°, obustronny niedosłuch odbiorczy znacznego stopnia, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa z dyskopatią L4- L5 i L5-S1 z rwą kulszową nawrotową oraz schorzenia współistniejące: przepuklina rozworu przełykowego przepony, polipy jelita grubego, miokardiopatia nadciśnieniowa w okresie wydolności krążenia. K. O. zaliczono do drugiej grupy inwalidzkiej. Inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą oraz w związku chorobą zawodową. Inwalidztwo istnieje od listopada 2000 roku, a II grupa od 22 marca 2003 roku i jest trwale. W orzeczeniu wskazano, iż K. O. może wykonywać pracę poza resortem z ograniczeniem. Przeciwwskazania: praca w hałasie, w stresie, ciężka praca fizyczna.

Od dnia 7 marca 2001 roku do 30 września 2017 roku wnioskodawca pobierał rentę policyjną.

W dniu 10 sierpnia 2017 roku Dyrektor Zakładu Emerytalno–Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji wydał decyzję o ponownym ustaleniu wysokości renty inwalidzkiej od dnia 1 października 2017 roku. Decyzja została wydana na podstawie art. 22a w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2016 r., poz. 708 z późn. zm.) oraz na podstawie otrzymanej z IPN informacji Nr 264267/2017 z dnia 24 maja 2017 roku. W pkt II ppkt 13 uzasadnienia wskazano, że nie wypłaca się renty inwalidzkiej z uwagi na posiadanie prawa do korzystniejszej emerytury policyjnej.

W dniu 10 sierpnia 2017 roku Dyrektor Zakładu Emerytalno–Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji wydał decyzję o ponownym ustaleniu wysokości emerytury, od dnia 1 października 2017 roku. Decyzja została wydana na podstawie art. 15c w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2016 r., poz. 708 z późn. zm.) oraz na podstawie otrzymanej z IPN informacji Nr 264267/2017 z dnia 24 maja 2017 roku.

Od 1 października 2017 roku K. O. pobiera emeryturę policyjną.

W dniu 31 sierpnia 2018 roku wskutek ustania stosunku pracy ustał również tytuł ubezpieczenia dla K. O..

K. O. był niezdolny do pracy i w związku z tym korzystał ze zwolnienia lekarskiego w następujących okresach:

- od dnia 8 listopada 2017 roku do dnia 24 listopada 2017 roku;

- od dnia 28 grudnia 2017 roku do dnia 11 stycznia 2018 roku;

- od dnia 12 stycznia 2018 roku do dnia 25 stycznia 2018 roku;

Niezdolność do pracy K. O. powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu stosunku pracy i trwała nieprzerwanie po jego ustaniu do dnia 25 stycznia 2018 roku.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji podkreślił, iż organ rentowy we wszystkich skarżonych decyzjach jako podstawę prawną wskazał art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1368 ze zm.), powołując się na okoliczność, iż wnioskodawca od dnia 7 marca 2001 roku ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do służby. Żadne inne okoliczności, w tym dotyczące ponownego ustalenia wysokości renty inwalidzkiej i ponownego ustalenia wysokości emerytury od dnia 1 października 2017 roku, nie stanowiły podstawy wydania decyzji. Okoliczności te nie były też podnoszone w treści składanych przez organ rentowy odpowiedzi na odwołania.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1368 ze zm.), zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Sąd Rejonowy wskazał, iż w niniejszej sprawie bezsporne było, że w przypadku wnioskodawcy niezdolność do pracy rozpoczęła się w trakcie trwania tytułu ubezpieczenia wynikającego z wykonywania umowy o pracę i trwała po ustaniu tytułu ubezpieczenia nieprzerwanie do dnia 25 stycznia 2018 roku.

Na podstawie art. 13 ust. 1 w/w ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy:

1) ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy;

2) kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby;

3) nie nabyła prawa do zasiłku w czasie ubezpieczenia, w przypadkach określonych w art. 4 ust. 1;

4) jest uprawniona do zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego lub nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego;

5) podlega obowiązkowo ubezpieczeniu społecznemu rolników określonego w przepisach o ubezpieczeniu społecznym rolników.

Sąd I instancji zauważył, że prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia wyłączone jest tylko w tych okolicznościach, które wyczerpująco i wyraźnie określone zostały w art. 13 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Art. 13 ust. 1 ustawy nie wskazuje, aby prawo do policyjnej renty inwalidzkiej wyłączało uprawnienie do zasiłku chorobowego. Utożsamianie policyjnej renty inwalidzkiej z rentą z tytułu niezdolności do pracy, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy jest nieuprawnione.

Zgodnie z art. 19 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 708 ze zm., powoływanej dalej, jako "ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy"), renta inwalidzka przysługuje funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby, który stał się inwalidą wskutek stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu: w czasie pełnienia służby albo w ciągu 18 miesięcy po zwolnieniu ze służby, jeżeli inwalidztwo jest następstwem urazów doznanych w czasie pełnienia służby lub chorób powstałych w tym czasie albo w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby, jeżeli inwalidztwo jest następstwem wypadku pozostającego w związku z pełnieniem służby albo choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby. Ustawa ta ustala trzy grupy inwalidztwa funkcjonariuszy całkowicie niezdolnych do służby: I grupę - obejmującą całkowicie niezdolnych do pracy, II grupę - obejmującą częściowo niezdolnych do pracy i III grupę - obejmującą zdolnych do pracy (art. 20 ust. 1). Wskazana renta inwalidzka jest zatem rentą z tytułu niezdolności do służby, a nie z tytułu niezdolności do pracy. Wskazane niezdolności ustawa wyraźnie rozdziela. Identyfikacja tych świadczeń jest wykluczona, co podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 stycznia 2012 r., II UK 168/11 (OSNP 2012 nr 23-24, poz. 297), wyraźnie odróżniając rentę z tytułu niezdolności do pracy przyznawaną na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od policyjnej renty inwalidzkiej. W przywołanym powyżej orzeczeniu, Sąd Najwyższy wskazał w szczególności na odmienne przesłanki i źródło finansowania świadczeń. Rezultat wykładni językowej potwierdza wykładnia systemowa, uwzględniająca brak jakiegokolwiek związku normatywnego między wskazanymi systemami, a także zasady techniki prawodawczej, wskazujące, że w ustawie nie zamieszcza się przepisów, które regulowałyby sprawy wykraczające poza wyznaczony przez nią zakres podmiotowy, czyli regulowane w niej stosunki oraz krąg podmiotów, do których się odnosi (por. § 3 ust. 2 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej", Dz.U. Nr 100, poz. 908). Wykluczone jest więc, by ustawodawca w ustawie regulującej stosunki ubezpieczenia chorobowego, odwołując się do pojęcia "osoby mającej ustalone prawo do renty", sięgał do jakiegokolwiek innej definicji świadczenia przysługującego na podstawie innych przepisów, niż określenie renty w art. 4 pkt 10 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jako renty z tytułu niezdolności do pracy i renty rodzinnej.

Sąd Rejonowy podkreślił, że K. O., orzeczeniem z dnia 31 lipca 2003 nr (...), został zaliczony do II grupy inwalidzkiej, gdyż jest częściowo niezdolny do służby, nie zaś niezdolny do pracy poza służbą. Jak wynika z materiału dowodowego wnioskodawca pracował poza służbą i z tego tytułu odprowadza należne składki. Dokonywanie rozszerzającej wykładni art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej, jaką przeprowadził w niniejszej sprawie organ rentowy, jest zatem nieuprawnione. W konsekwencji prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia wyłączone jest tylko w tych okolicznościach, które wyczerpująco i wyraźnie określone zostały w art. 13 ust. 1 ustawy. Nie została w nim wymieniona renta policyjna, więc pobieranie tego świadczenia przez wnioskodawcę nie uzasadnia zastosowania art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego. Konsekwencją powyższego jest uznanie, że wnioskodawcy przysługuje prawo do zasiłku chorobowego za okresy objęte skarżonymi decyzjami.

Sąd I instancji zauważył także, iż powyższej oceny nie zmienia fakt, przeliczenia renty inwalidzkiej oraz ponownego ustalenia wysokości emerytury policyjnej z dniem 1 października 2017 r., ponieważ są to czynności dotyczące samej wysokości świadczeń, a nie jej charakteru, który nie ulega zmianie. Tym samym istnieje konieczność oddzielenia pojęcia renty i emerytury mundurowej od pojęcia renty i emerytury przyznanej na zasadach ogólnych (FUS). P. analogiam, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 lutego 2013 r., II UK 196/12 wyjaśnił, iż charakter prawa ubezpieczeń społecznych, jako zawierającego zbiór przepisów bezwzględnie obowiązujących, nakazuje nadawanie wskazanym w art. 13 ust. 1 ustawy przyczynom odmowy prawa do zasiłku chorobowego bez ekwiwalentu w składce tylko takie znaczenie, jakie wypływa z jego tekstu. Określenie "emerytura", którym się posługuje, nie może być uznane za pojęcie zbiorcze, obejmujące wszystkie świadczenia przyznawane z tytułu wieku i (lub) wysługi nie tylko z ubezpieczenia emerytalnego, lecz także w postaci świadczeń zabezpieczeniowych z budżetu, jakim jest "emerytura wojskowa" i nie jest tożsame z tym pojęciem.

Sąd Najwyższy wskazał w szczególności na odmienne przesłanki i źródło finansowania świadczeń, także na rezultat wykładni językowej i systemowej, jak wskazano powyżej. Także w odniesieniu do pojęcia "osoby mającej ustalone prawo do emerytury", Sąd Najwyższy podkreślił, iż nie ma podstaw do twierdzenia, że ustawodawca sięgał do jakiegokolwiek innej definicji świadczenia przysługującego na podstawie innych przepisów, niż określenie emeryta w art. 4 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jako osoby mającej ustalone prawo do emerytury, w tym do emerytury częściowej.

Sąd Rejonowy podkreślił, iż przepisy ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, w słowniczku pojęć zawartym w art. 3 dokonują doprecyzowania, wskazując, iż „w ramach zaopatrzenia emerytalnego przysługują na zasadach określonych w ustawie świadczenia pieniężne w postaci emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej”, a „użyte w ustawie bez bliższego określenia pojęcia oznaczają: emerytura – emeryturę policyjną przyznawaną funkcjonariuszom, emeryt – emeryta policyjnego, renta inwalidzka – policyjną rentę inwalidzką przyznawaną funkcjonariuszom”. Powyższe również wskazuje na świadomość ustawodawcy w zakresie różnic pomiędzy pojęciami emerytura – emerytura policyjna, renta – renta policyjna dotyczących charakteru świadczeń, celu i warunków ich przyznania oraz konsekwencji prawnych z tym związanych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznał K. O. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 11 listopada 2017 roku do dnia 24 listopada 2017 roku, od dnia 28 grudnia 2017 roku do dnia 11 stycznia 2018 roku i od dnia 12 stycznia 2018 roku do dnia 25 stycznia 2018 roku, orzekając jak w punkcie 1 (pierwszym) sentencji wyroku.

Sąd I instancji zważył, że niniejsze postępowanie dotyczyło trzech odwołań wnioskodawcy od decyzji organu rentowego z dnia 4 grudnia 2017 r., 10 stycznia 2018 r. i z dnia 1 lutego 2018 r., które na podstawie art. 219 k.p.c. zostały połączone do łącznego rozpoznania, nie pozbawiając połączonych spraw ich odrębności, a także nie zmieniając faktu, że łącznie rozpoznawane i rozstrzygane sprawy są nadal samodzielnymi sprawami, przez co wyrok powinien zawierać z osobna rozstrzygnięcie co do każdej z połączonych spraw (por. wyrok SA w Katowicach, V ACa 428/15, publ. OSAKat 2016 nr 3, poz. 7).

Z uwagi na powyższe, koszty procesu, Sąd ustalił osobno dla każdego z odwołań i na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, zasądził obowiązek ich zwrotu od organu rentowego jako strony przegrywającej na rzecz wnioskodawcy. Na koszty poniesione przez wnioskodawcę złożyły się wydatki związane z ustanowieniem pełnomocnika zgodnie z § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone przez organ rentowy w całości.

Wyrokowi zarzucono naruszenie prawa materialnego tj. art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t. jedn. Dz. U. z 2017r., poz. 1368) poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia pomimo ustalonego prawa do renty inwalidzkiej II grupy i emerytury z zaopatrzenia służb mundurowych.

Wskazując na te zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania od decyzji z dnia maja 2018 roku.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu

Zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i w obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał analizy zebranych dowodów, a także przepisów prawa materialnego.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje je jako własne. Podziela również rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylenia, co czyni zbędnym powielanie rozważań Sądu I instancji w ramach niniejszego uzasadnienia.

Należy przypomnieć, że stosownie do art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej, zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Tytułem tego ubezpieczenia jest zatrudnienie lub inna działalność, których podjęcie rodzi obowiązek ubezpieczenia chorobowego lub uprawnienie do objęcia tym ubezpieczeniem na zasadach dobrowolności w rozumieniu przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (art. 3 ustawy). Świadczenie to przysługuje także osobie, która stała się niezdolna do pracy już po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Jednocześnie art. 13 ustawy zasiłkowej stanowi w ust. 1 pkt 1. że zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia, nie przysługuje m. in. za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy.

Jednocześnie regulacja dotycząca wyłączenia prawa do zasiłku, w ocenie Sądu Okręgowego, nie może być interpretowana w sposób rozszerzający. Dotyczy bowiem podmiotów, które podlegały ubezpieczeniu, opłacały składki na ubezpieczenie chorobowe, a mimo to świadczenia z tym związane nie zostaną im przyznane.

Wobec powyższego racje ma Sąd Rejonowy, iż rozszerzająca interpretacja organu rentowego jest niedopuszczalna.

Prawa do świadczeń pozbawieni mogą być wyłącznie ubezpieczeni w sytuacjach enumeratywnie wymienionych w cytowanym przepisie art. 13 ustawy zasiłkowej. Z niego z kolei wynika, iż prawo to wyłączone jest tylko (w przypadku ust.1 pkt 1) w przypadku pobierania emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy. Świadczenia tak nazwane uregulowane zostały w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 z późn. zm.).

Podkreślenia wymaga, iż wnioskodawca żadnego z tych świadczeń nie pobierał.

Od dnia 7 marca 2001 roku do 30 września 2017 roku pobierał rentę policyjną, zaś od 1 października 2017 roku uzyskał prawo do emerytury policyjnej.

Określenie „policyjna” nie stanowi jedynie epitetu wskazującego na związek świadczeń z faktem pozostawania przez wnioskodawcę w stosunku służbowym z Policją, ale wskazuje na inny charakter świadczeń.

Prawo do nich uregulowane jest w ustawie z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 132 z późn. zm.).

Przesłanki przyznania tych świadczeń są odrębne i nie pozostają w związku ze świadczeniami z powszechnego ubezpieczenia społecznego.

Gdyby zamiarem racjonalnego ustawodawcy było pozbawienie prawa do zasiłku chorobowego osób uzyskujących policyjną rentę inwalidzką czy emeryturę policyjną zapis taki znalazłby się w ustawie zasiłkowej. Jego brak jednoznacznie wskazuje na to, że pobieranie tych świadczeń nie wyklucza prawa do pobierania zasiłku chorobowego.

Wspomnieć należy, iż jeśli ustawodawca chce podkreślić związek lub zastosowanie przepisów o powszechnym ubezpieczeniu do świadczeń przysługujących szczególnym grupom zawodowym np. policjantom wskazuje to jednoznacznie w treści przepisów. Wskazać należy przykładowo na treść norm zawartych w art. 85 ust. 6, 87 ust. 5a pkt 1, 95 ust. 2 i 173 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 z późn. zm.).

Zatem wbrew twierdzeniu organu rentowego, rozszerzająca wykładnia art. 13 ustawy jest niedopuszczalna już z tego względu, że mogłaby prowadzić do pozbawienia uprawnionego prawa wynikającego z literalnego jej brzmienia. W tej sytuacji jasno wyrażona wola ustawodawcy, zgodnie z którą zasiłek nie przysługuje osobie, która ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, oznacza, że zasiłek ten przysługuje w przypadku renty czy emerytury przysługujących z innego tytułu.

Wbrew twierdzeniu pełnomocnika skarżącego, jego sugestia, że art. 13 ustawy obejmuje wszystkie sytuacje, gdy osoba niezdolna do pracy ma inne źródło dochodu, nie znajduje potwierdzenia w poglądach wyrażonych przez Sąd Najwyższy m. in. w uzasadnieniu uchwały z dnia 30 sierpnia 2001 r., III ZP 11/01 (OSNAPiUS 2002. nr 1, poz. 18). Przeciwnie, jak stwierdził Sąd Najwyższy, świadczenia z ubezpieczenia chorobowego przysługują bez względu na sytuację majątkową uprawnionych, co odnosi się wprost do zasiłku chorobowego z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu ubezpieczenia. Z tych względów zarzuty naruszenia art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej, okazały się bezpodstawne.

Sąd Okręgowy nie podziela także zarzutu strony skarżącej, iż orzeczenia Sądu Najwyższego, zacytowane w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, nie odnoszą się do niniejszej sprawy bowiem wydane zostały w odmiennych stanach faktycznych.

Oczywistym jest, iż stany faktyczne oceniane przez Sąd Najwyższy rzadko bywają identyczne, nie czyni to jednak interpretacji przepisów zawartych w uzasadnieniach orzeczeń, nieprzydatnymi w toku rozpoznawania innych spraw. Interpretacja ta ma zazwyczaj charakter ogólniejszy i sprowadza się do wykładni przepisów, co z kolei pozwala zastosować tę wykładnię także do odmiennych stanów faktycznych.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż podstawą orzeczenia Sądu Rejonowego była wykładnia przepisów samodzielnie dokonana przez Sąd orzekający, którą to wykładnię Sąd Okręgowy w pełni podziela. Wyroki Sądu Najwyższego przytoczone zostały jedynie na poparcie tej interpretacji.

Należy więc uznać, że pobieranie policyjnej emerytury czy policyjnej renty inwalidzkiej nie wyłącza prawa ubezpieczonego do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej).

W związku z powyższym, na podstawie art. 385 k.p.c., apelacja organu rentowego jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

W punkcie drugim wyroku Sąd Okręgowy zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na rzecz K. O. kwotę 120,- zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję. Powyższe postanowienie zapadło na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Skarżący Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przegrał sprawę w całości, w związku z czym powinien zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu. Wnioskodawca reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym poniósł w postępowaniu apelacyjnym koszty zastępstwa prawnego w wysokości 120 zł ustalone na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

Przewodnicząca: Sędziowie: